

**[Korsgaard.]**

munerne selv bestemmer, om de vil have oprettet en eller anden rute indenfor deres sognegrænse, og at amtsrådene får det på samme måde og købstæderne på samme måde. Når der i § 3, stk. 2, punkt d, tales om amtsråds kredse, forstår jeg det sådan — jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om ikke min opfattelse af dette punkt er rigtig —, at så gælder dette såvel sognekommuner og amtskommuner som de i amtet liggende købstæder, så at i alt fald trafiknævnet kan få afgørende indflydelse på, hvordan rutebilkørslen skal være indenfor hele amtet.

Jeg forstod på det ærede medlem hr. Alfred Kristensen, at det ærede medlem ville have lovforslaget i et udvalg. Der bliver så mulighed for, at der kan fremkomme spørgsmål, som kan oplyse og klarlægge nogle af de punkter, jeg havde tænkt på at ville drage frem. Jeg skal derfor slutte med at tilsige mit partis velvilje overfor en hurtig gennemførelse af det foreliggende lovforslag.

**Guidiksen:** Det lovforslag, som her foreligger, er såvist ikke de vises sten. Oprindeligt fremkom der et lovforslag fra 3 partier i det andet høje ting, men det var lidt ubehjælpomt affattet, ja, jeg kan godt sige, at det var umuligt affattet. Det erkendte udvalget også, idet det holdt en masse møder — jeg tror 13 møder — og gav lovforslaget en grundig behandling, hvorefter det i nogen måde blev brugeligt, men heller ikke mere end brugeligt. Det gjaldt afgørelserne ude i kommunerne og i amterne, men især landsnævnets sammensætning. Meningen med lovforslaget var vel nok den at gavne de private rutebilejere og især at bremse ministerens ret til at give koncession, når de ikke kunne enes ude i landet om en rute.

Efter den affattelse, som lovforslaget nu har, vælges landsnævnet af rigsdagen efter grundlovens § 45, og således som det ligger i øjeblikket, kan socialdemokratiet vælge 3 mand, venstre 2 og de konservative 1, det bliver 6, og så vælger ministeren formanden. Det vil igen sige, at ministeren gennem formanden og de 3 socialdemokratiske medlemmer kan få stor indflydelse på sagernes afgørelse, men han får ikke spor af ansvar mere. Jeg kan altså ikke se, det er en bedre ordening end den nugældende, hvorefter ministeren har hele indflydelsen, men også har hele ansvaret. Man vidste, hvor man skulle henvende sig med kritik-

ken over de afgørelser, der fandt sted. Men hvis det foreliggende lovforslag ophøjes til lov, skal kritikken rettes mod nævnet, og nævnet kan ingen angribe, ingen kan komme i forbindelse med det. Derfor er lovforslaget i den henseende en stor forringelse i forhold til den nugældende ordening. Efter den her foreslåede ordening ved man ikke, hvor man skal henvende sig med kritikken, da det er nævnet, der er bestemmende. Før kunne man henvende sig til ministeren, og var der bund i kritikken, måtte ministeren også tage ansvaret og gøre rede for sin afgørelse. Rent parlamentarisk set er det efter min mening også en forringelse, at ministeren ikke længere har ansvaret.

Lovforslaget byder efter min mening også på visse goder. Den decentralisation, som skal finde sted ved, at kommunerne indenfor deres egne områder kan give koncession, synes jeg er rigtig. Det samme gælder indenfor amts- og byområderne, at de selv kan give koncession. Jeg forstår lovforslaget således, at private vejejere og kommunerne — amtet for såvidt også — skal høres. Således som lovforslaget oprindeligt var affattet, var kommunerne også afgørende med hensyn til kørsel på biveje, men det er ikke tilfældet efter lovforslagets nuværende affattelse. Efter den kan nævnet til enhver tid afgøre spørgsmålet udenom kommunerne. Disse skal høres, og der skal tages et vist hensyn, står der vist i den afgivne betænkning, som jeg ligesom det ærede medlem hr. Alfred Kristensen finder meget mangelfuld. Jeg havde hellere set, at man, når man ville have et landsnævn, havde fået et landsnævn, som var rådgivende for ministeren, og som han kunne henvende sig til og drøfte spørgsmålene med, men således at ministeren selv stod med ansvaret for de afgørelser, der skulle træffes. Men en sådan ordening er det altså ikke lykkedes at blive enig om. Jeg ved ikke, om det kan lykkes under en udvalgsbehandling her i landstinget. Jeg ved ikke, hvor dybtgående den kan blive, eller hvor meget der kan ændres.

Den indvending, som det ærede medlem hr. Alfred Kristensen rejste mod ordeningen i de sønderjyske landsdele, er jeg i nogen måde enig med ham i. Selvom amterne er små — og det er de —, synes jeg, det er meget småligt, at de skal fungere som eet amt. Det kan få meget uheldige konsekvenser, og jeg synes, at da vi nu har flere amter dernede, er det småligt, at de skal optræde som et enkelt amt. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpå, men jeg